

2) Осъжда Република Гърция да заплати съдебните разноски.

(¹) ОВ С 19, 20.1.2020 г.

Решение на Съда (голям състав) от 17 декември 2020 г. (преюдициално запитване от Rechtbank Amsterdam — Нидерландия) — Изпълнение на европейска заповед за арест, издадена срещу L (C-354/20 PPU), P (C-412/20 PPU)

(Съединени дела C-354/20 PPU и C-412/20 PPU) (¹)

(Преюдициално запитване — Спешно преюдициално производство — Съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси — Европейска заповед за арест — Рамково решение 2002/584/ПВР — Член 1, параграф 3 — Член 6, параграф 1 — Процедури за предаване между държави членки — Условия за изпълнение — Харта на основните права на Европейския съюз — Член 47, втора алинея — Право на достъп до независим и безпристрастен съд — Системни или общи недостатъци — Понятие за издаващ съдебен орган — Вземане в предвид на събития, настъпили след издаването на съответната европейска заповед за арест — Задължение на изпълняващия съдебен орган да направи конкретна и точна преценка дали са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че заинтересованото лице ще бъде изложено на реален риск от нарушаване на правото му на справедлив съдебен процес, ако бъде предадено)

(2021/С 62/10)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Rechtbank Amsterdam

Страни в главното производство

L (C-354/20 PPU), P (C-412/20 PPU)

Диспозитив

Член 6, параграф 1 и член 1, параграф 3 от Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки трябва да се тълкуват в смисъл, че когато изпълняващият съдебен орган, който трябва да вземе решение за предаване на лице, срещу което е издадена европейска заповед за арест, разполага с данни за системни или общи недостатъци във връзка с независимостта на съдебната власт в издаващата заповедта за арест държава членка, които са съществували към момента на издаването ѝ или са възникнали след това издаване, този орган не може да отрече качеството „издаващ съдебен орган“ на юрисдикцията, издала посочената заповед за арест, и не може да презумира, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се счита, че ако бъде предадено на последната държава членка, това лице ще бъде изложено на реален риск от нарушение на основното му правото на справедлив съдебен процес, гарантирано от член 47, втора алинея от Хартата, без да извърши конкретна и точна преценка, при която да се вземат предвид по-специално личното положение на въпросното лице, естеството на разглежданото правонарушение и фактическият контекст на издаването на заповедта, като например изявленията на публични органи, които могат да окажат влияние върху разрешаването на конкретен случай.

(¹) ОВ С 320, 28.9.2020 г.
ОВ С 378, 9.11.2020 г.